37741189-0	05/07/2013	כל העיר - עכבר כל העיר	עמוד 36	1	17.24x24.97
בית האמנים ירושלי - 12572					

אמנות

דפנה יעקובוס

צילומים פרטי

"העניין הוא לא להצליח להבין, אלא לאפשר לאמנות להיות זרז של מחשבה ומשיכה"

האמנית כרמל מיכאלי, שמציגה את התערוכה בעלת השם המוזר והייחודי "סססס" בבית האמנים, מספרת על תפיסת העולם האמנותית שלה

שמי כרמל מיכאלי ואני לא אדם של מילים. זאת גם הסיבה שבגינה אני עוסקת באמנות. התחלתי לעבוד עם מוזיקה לפני שלוש שנים, כאשר עברתי לגור בירושלים אחרי ארבע שנים בלונדון. במקומות כמו הפאבים אוגנדה והקסטה במרכז ירושלים גיליתי סצנת מוזיקה מעולה ומרתקת. במקביל לשיעור בצלאל עם אוהד פישוף, החלטתי לאזור אומץ ולממש חלום נעורים ישן, לנגן על מערכת תופים.

מאז העניין במוזיקה נדר לכיוונים שמשתמשים באמצעים אלקטרוניים לשכפול ולעיצוב קול. מוזיקה עבורי היא חוויה בלתי אמצעית שמורימה רגש. באמנות הנטייה היא להירתע מחשיפה ישירה של רגש, מחשש לרגשנות. לכן המשיכה לסאונד אין מקום לציניות בזמן שירה. משם – לעשות אמנות כמו שאני עושה מוזיקה. לעשות אמנות כמו כשהייתי בת 15. אינטואיציה בעלת תוכן. האינטלקט הוא עוד חלק שמרכיב את האינטואיציה הזו.

הפעולה חסרת הגבולות וחסרת הפחד. העניין הוא לא להצליח להבין, אלא לאפשר לאמנות להיות זרז של מחשבה ומשיכה. בקיום מוצף דימויים היירדכיות קורסות. הכל נגיש, הכל מותה. לא להיות פוליטיקלי קורקט ולא לרצות את כולם. מצד אחד ספוג, מצד שני מראה.

התערוכה שאני מציגה בבית האמנים היא תערוכת היחיד הראשונה שלי, שבה אני מציגה את עצמי. השם הייחודי – "סססס" – הוא בעצם כתיבה במקלדת של המחשב של צורות עגולות בעברית ובאנגלית, קצת כמו האמוטיקונים שמשתמשים בהם בצ'אט, כמו הסמיילי והצורות האלה. לקחתי את הצורות האלה כשם התערוכה כי לא הצלחתי לחשוב על שם שישקף את התערוכה ורציתי משהו שמתכתב עם נושא היחסים בין אנשים בטכנולוגיה של היום. בפעם הבאה אהיה פחות מנומסת לחלל. לראווה. הכבלים ארוזים יפה בתוך מסילות פלסטיק, שטפו את הרצפה, הקירות בוהקים. האם צריך קודם לבנות שלם לפני ששוברים? זה מתוך כבוד לעבודות. הן הדבר, הן העיקר, הן המרכז. עליהן עמלנו, כולנו, אני ועוד 30 איש השותפים ליצירה. עבודה רבת משתתפים ושותפים. מאמינים באמנות.

בחלל שתי עבודות וידאו. דומות ובעיקר שונות. הדומה: קבוצה של אנשים עוברים שיעור. קול מדריך נשמע. המיקום: בניין ביתי ביפו. המצב של השיעור מנכיח פעולה שמגיעה את הסצנה. כוח פיזי מופעל, ריכוז נדרש. מימוש פנטזיות זה עניין רציני. העבודות נוצרו מתך עניין במבנה הספציפי. בחלל שלו, במיקום הגיאוגרפי שלו וביחס שלי כלפיו. השונה: תמצאו.

גג קרוב לשמים. המבט למעלה. העבודות רוצות לחלץ את היומיום אל עבר הפנטזיה. אל עבר עולם פנטסטי בעל סממנים אוטופיים. קבוצת נשים צעירות, יפות, חזקות, עם פלטפורמות, מכנסיים. בלי חולצה, פרחים לשיער, הציפורים מצייצות, הינומות צבעוניות מסתירות את הפנים, מתאחדות יחד לתוך תנועה יוגית. הן לא יודעות טוב יוגה. אי אפשר להתאמן עם הנעליים האלה. זה נהפך לדבר חדש, פעילות של שחרור. פירמידה, לוטוס, פטמות צבועות בצבעי אולטרה, לק באצבעות הרגליים. בעין יש לי סמיילי. ביחד, ברייב, בקאט, בתנועה. ברקע צלילי חליל, צלילי זעקת קול נשי באקו מסתלסל.

ביחד עושים אמנות. צבא האמנים התייצב להגנתי כשלא הצלחתי להביא להקה מקצועית. מלכתחילה ידעתי, הצלחה בסוף הכישלון.

השיר בעברית אך המילים ארוכות ובקושי ניתנות לזיהוי. בסוף רק סאונד מעומעם, קצב אחיד חוזר ורוחות מדבר נושבות. גופי הנשים מתפצלים, נחתכים ומודבקים חזרה. ארבעה שדיים מהלכים ללא גפיים, השמים חשכו ובלעו את הגג. הבחורים מסתחררים סביב סביב בשתיקה והסרטים מסתבכים בין כל החדרים.

שם האמן: כרמל מיכאלי.
אוצרת: אלונה פרידברג.
שם התערוכה: "סססס".
מקום: בית האמנים.
עד: 10.8.

"התחלתי לעבוד עם מוזיקה לפני שלוש שנים, כאשר עברתי לגור בירושלים אחרי ארבע שנים בלונדון. במקומות כמו הפאבים אוגנדה והקסטה במרכז ירושלים גיליתי סצנת מוזיקה מעולה ומרתקת"

